

Livet er mer ...

Tips om personer som er engasjert i aktiviteter eller har hatt opplevelser som ikke er relatert til legeyrket, sendes tidsskriftet@legeforeningen.no

Den glade vandrer

Storbritannia steg for steg, kaller John Lockhart fra Sør-Helgeland sin to måneder lange vandring. Dersom apostlenes hester også fører til mer penger på kontoen til Kirkens Nødhjelp og Frelsesarmeen, noterer allmennlegen en betydelig tilleggsgevinst.

Turen startet 3. august. Når Tidsskriftet får ham i tale, er det dag 20, og 294,7 km er tilbakelagt av en distanse på nær 1 900 km.

– Målet er å rekke en familiegjenforening på mitt opprinnelige hjemsted, Hebridene, i begynnelsen av oktober. Da fyller far 80 år, sier John Lockhart, som har gjort Frans av Assisis bønn til motto for vandringen: «Det er ved å gi at man får.»

Vandringen fra sør til nord i Storbritannia er blitt til takket være en kombinasjon av Nord-Norge-permisjon og en forskjøvet sommerferie fra fastlegejobben i Vevelstad kommune. På hjemmesiden (www.manali-walk.com) gir han ikke bare jevnlig oppdatering om fremdriften, men presenterer også en lenkesamling til hjelpeorganisasjonene han samler inn penger til. – Inntekten skal gå uavkortet til Kirkens Nødhjelp og Frelsesarmeen og det blir ingen fratrekk for mine utgifter for summen som til slutt tilfaller organisasjonene, understreker Lockhart. – Ved å gi en engangssum eller et pengebeløp per 100 km, kan andre også være med på å støtte disse formålene og samtidig motivere meg til å gå alt jeg kan.

Unorsk

Internett-siden finnes i to identiske utgaver. Gaver gitt via den britiske siden skal gå til sykehuset Manila i den indiske byen Punjab. – Det å gå innom hjemmesiden din, synes som en tungvint måte å støtte den gode sak?

– Det er nok en uvanlig kobling, ja, rett og slett en unorsk idé å kombinere vandring med innsamling til et godt formål. Men det er ikke så uvanlig på de britiske øyer, svarer John Lockhart, som foruten en kort distanse på 20 miles et tidligere år – til inntekt for det indiske sykehuset – ikke har gitt seg i kast med tilsvarende prosjekt på egen hånd.

– Det å være opptatt av andres ve og vel, er en forutsetning for en sunn mental helse. Beløpets størrelse er derfor ikke vesentlig, utdyper han. – Likevel blir jeg nok skuffet hvis det bare står noen hundrelapper på kontoen når jeg er ved veis ende.

De økonomiske bekymringene kan han trolig legge til side. Flere tusen kroner var samlet inn allerede før doktor John forlot Norge. Oppslag i lokalpressen og på hjemmesiden til Nordlands-kommunen, har også gjort sitt.

Gjensidig

John Lockhart (f. 1961) er allmennpraktikeren som kom til Sør-Helgeland i 1992, for å være i ett år. Han er der fortsatt, 11 år senere.

– Det er lett å bli betatt av et lite samfunn med 535 sjeler som er så levende opptatt av å ta vare på sin lege, at jeg ofte lurer på om jeg til gjengjeld klarer å yte nok omsorg for dem. Nå insisterer de på at jeg må komme tilbake til bygda, uansett hva som måtte hende underveis. Selvsagt skal jeg tilbake til huset jeg kjøpte for fire år siden. Helgelandskysten minner meg om Hebridene, det er mange slående likheter i lynne og natur. Bare språket er forskjellig, mener den norskkyndige.

Det er ren tilfeldighet at han har fått Internett-tilgang den dagen Tidsskriftet ønsker kontakt. Kraftig vind i dalstrøkene gjør sitt til at heller ikke mobiltelefonen er til å stole på. Slikt er imidlertid underordnet for vandrerens, som på dette tidspunkt befinner seg halvveis mellom Sheffield og Manchester.

Problemer med teknikken står langt nede på listen over plager. Desto større er gleden over endelig å kunne gå på ordentlige stier, istedenfor asfalt: – Tenk at de siste par dagene har jeg ikke hatt stikkende, skjærende smerter fra gnagsår på venstre fot og at jeg slipper å ta smertestillende!

Dagen etter står et treff med to kullinger på programmet. – Vi studerte sammen i Glasgow og har ikke sett hverandre på 19 år. Jeg har forberedt dem på at jeg ikke lukter særlig godt. Heldigvis har vi avtalt at jeg skal få bruke vaskemaskinen deres.

Etter at ryggsekken ble ni kilo lettere, gjør John Lockhart glatt unna dagsetapper på drøye to mil. Foto John-Ruhne Nilsen

Drevet videre

– Dag to til og med 18 var sure, medgir John Lockhart. – Alt ble mye mer anstrengende enn jeg hadde forestilt meg; rekordhøye temperaturer på 38° og utvikling av et fotsår jeg aldri før har hatt. En urealistisk ryggsekk på 23 kilo måtte jeg redusere til 14. Både etter andre og fjerde dag vurderte jeg seriøst å gi opp. Men jeg fant en siste reserve av krefter, som drev meg videre til neste dag.

Uten de mange positive oppmuntringer fra venner, familie og forbipasserende, varme bad og myke senger på tradisjonsrike Bed & Breakfast, hadde det ikke gått: – Ikke minst takket være alle meldinger som rauser inn på SMS og e-post, kjemper jeg håpefullt videre. Sammen med de tusenvis av andre ting som taler til min fordel, føler jeg meg nå langt mer forberedt på at det uventede kan skje.

«Det er bedre å reise i håpet enn å komme frem.» Også dette sitatet fra Robert Louis Stevenson (1850–1894) er blitt viktig for vandringsmannen fra Vevelstad. Stadig nye avtaler om følgesvenner er i boks – en skal være med i tre dager, en annen i en uke, enkelte slår følge i noen timer og opp til en dag.

– Jeg har selvsagt til hensikt å fullføre gåturen. Men i tilfelle ulykke, sykdom eller andre uforutsette hendelser, kan jeg bli nødt til å avslutte tidligere enn planlagt. I så tilfelle orienterer jeg om det på nettsiden. Det kan jo bli underholdning av sånt også. Dessuten gir Internett uante muligheter. Jeg bidrar til å spre kunnskap om den fantastiske innsatsen hjelpeorganisasjonene gjør. Det inkluderer også dere i legetidsskriftet, hvis dere er så vennlige å omtale Storbritannia steg for steg.

Kari Ronge

kari.ronge@legeforeningen.no
Tidsskriftet